

Чорнозем

Ганна Черінь

Вітри зрадливі, паморозь осіння,
Нестерпний жаль — усе злилось в одно...
Розсипалось в усі краї насіння,
Пшениці української зерно.

Взяли з собою свій талан і розум,
Бо інше ворог вже давно забрав —
Та скарб в хустині білій — наш чорнозем
Несли крізь фронт і марива заграв.

Тому прийшлося в Канаді поселиться,
А той пішов у Бразилійський степ.
Часом важка була чужа земляця,
Та потім полили — і хліб росте.

І сталось чудо: грудка чорноземна
Родючою зробила цілий лан!
Неначе сила, дивна і таємна,
Принесений на серці талісман.

Якась тому причина невідома,
Що на убогій, пісковій землі
Зродив нам хліб такий, неначе вдома,
На чорноземній вдобреній землі.

Коли ж уже про збіжжя говорити,
Понад усе найбільш відзначить слід —
Ростуть нам добрі українські діти,
Чорнозему того найкращий плід.

Чорнозем чудодійно гоїть рани,
Дає город, і хату, і поміст.
В степах Альберти, в преріях Парани,
І в лябіринті мільйонових міст.

Разом його кладем, до грудки грудку —
І громадський заколосився лан.

Радіючи із нашого прибутку,
Всміхнулась Україна крізь туман.

Там знають, де ми і чого ми варті!
І хоч нераз упертий невіглас
Не знає, де Вкраїна та на карті,
Без карт знайдемо ми її одраз —

Бо серце — компас повертає стрілку
Завжди в одному напрямку — на схід,
На нашу ніжну, вечорову зірку,
Що сяйво шле до" нас в найдальший світ.

Там велич Юра й вічної Софії,
Там наш Франко, і Леся, і Тарас.
Туди летять листи, думки і мрії,
Там нас чекають в кожний день і час.

Там нарід наш, єдиний серцем з нами,
Він лиш чекає, щоб ударив дзвін.
Тоді відчинимо свої державні брами
У вільний світ — разом, із двох сторін!

Земля моя, родючий мій чорнозем,
Найкраща, незабутня і свята —
То наше серце, гордощі і розум,
І початок, і кінцева мета!